

PŮVODNÝ SLOVENSKÝ ZLOČIN

VÁCLAV NEUER

PIKOVÝ KRÁL

ikar

VÁCLAV NEUER

PIKOVÝ
KRÁĚ

Václav Neuer
PIKOVÝ KRÁL

Text © 2025 by Václav Neuer
Cover design © 2025 by Emil Křížka
Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0370-5

*Táto kniha je venovaná pamiatke pani Natálie Němcovej,
ktorá bola pri tvorbe Václava Neuera od prvej knihy.
Bohužiaľ, túto už prečítať nestihla.*

*Tento príbeh je vymyslený a všetky osoby v ňom tiež.
Z čisto praktických dôvodov by ste aj niektoré reštaurácie,
podniky, adresy alebo dokonca celé ulice, ktoré spomínam
v niektorých pasážach svojej knihy, hľadali v Bratislave,
ako aj inde na Slovensku márne.
Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami je takisto
čisto náhodná. Iba bežné policajné postupy ostali
zachované tak, aby zodpovedali realite.*

Mrholilo. Úzka ulica zaprataná kopami nikým nevyvážených odpadkov sa topila v neskorej nočnej tme. Porozbíjané, dávno nefunkčné lampy pouličného osvetlenia sa s vrzganím povážlivo hojdali v náporoch studeného vetra a v trojici najbližších ošarpaných činžiakov, ktoré tu ostali ešte obývané, sa už nesvietilo ani v jednom z okien.

Muž opierajúci sa chrptom o betónový múr zahodil ohorok cigarety a nervózne pozrel na hodinky.

Medzi plotmi na konci ulice konečne preblesli kužeľe reflektorov.

Spozornel. Teraz už začul aj motor.

Svetlá osvietili príjazdovú cestu.

Za tú bezmála pol hodinu, čo tu stál, to bolo jediné auto, ktoré odbočilo z hlavnej cesty až sem.

Prižmúril oči. Vstúpil na vozovku, posunul si kapucňu hlbšie do čela a zakýval.

Sivý Volkswagen Transporter zastal na chodníku len pár metrov od neho.

Podišiel bližšie a počkal, kým vodič stiahol okienko.

Poznali sa. Prvýkrát sa stretli asi pred mesiacom.

„Meškáš,“ neunúval sa s pozdravom.

„Chcel by som vidieť teba. V živote som v tejto riti nebol. Ešte aj s navigáciou som mal problém sem trafiť.“

„Tichšie!“ napomenul ho.

Holohlavý chlap s potetovaným predlaktím a pивným bruchom, s ktorým sa ledva zmestil za volant, sa zatváril prekvapene.

Nevšimal si ho.

Obišiel auto a cvičeným zrakom starostlivo skontroloval obidve strany ulice.

„Pokoј, všetko je v pohode. Žiadny strach. Dával som pozor,“ sledoval šofér z kabíny jeho počínanie.

Pozrel naňho. Napadlo mu, koľkokrát už niečo podobné počul.

„Všetko ide ako po masle. Nikto sa na nás nezavesil.“

V duchu sa pousmial.

Už roky sa pohyboval na tenkom ľade a ľudí, na ktorých sa dokázal stopercentne spoľahnúť, by vedel zrátať na prstoch jednej ruky. Chlapík v dodávke medzi nich rozhodne nepatril.

Dnes však nemal na výber. Možno práve to ho už od rána znepokojovalo.

„No tak čo? Budeme tu takto stáť alebo...“

„V poriadku, pohnite si!“ prerušil ho.

Bočné dvere transportéra sa ako na povel odsunuli a zvnútra vystúpil ďalší chlap.

V tme mu nevidel do tváre.

„Poďme, pohyb, pohyb!“ pomohol vyliezť ďalším dvom.

Obaja boli štíhli a o poznanie nižší ako on. Na hlavách mali natiahnuté vrece tak aby nič nevideli.

Muž zvnútra dodávky ich nasmeroval na chodník.

Čakal, no nič ďalšie sa už nestalo.

„Mali byť traja,“ obrátil sa znova na vodiča.

„Koľko mi ich naložili, toľko som ich doviezol,“ odsekol podráždene.

Zahrešil.

Zlý pocit ešte zosilnel.

„Na mňa nepozerať, toto si budeš musieť vyriešiť s niekým iným.“

Vedel s kým, no teraz si nemohol dovoliť strácať čas. „Ten dom s plechovou bránou,“ ukázal na opačnú stranu cesty. „Rýchlo a čo najtichšie.“

2

Dvojica mužov v čiernych overaloch opretých o kapotu auta odstaveného v medzere medzi dvoma neobývanými domami sa tvárila spokojne. Obaja mali pocit, že zatiaľ im to ide viac ako dobre.

„Tentokrát si našli naozaj poriadnu dieru,“ sucho skonštatoval prvý z nich. „Ani sa mi nechce veriť, že nás tí idioti dovedli až rovno do svojho brlohu.“

„Máme šťastie,“ prikývol druhý.

Mal pravdu. Sledovanie dodávky v takmer nulovej nočnej premávke sa už po prvých minútach ukázalo ako extrémne náročné. Niekoľkokrát im počas neho hrozilo, že ich niektorý z pasažierov odhalí. Posledných niekoľko sto metrov, po tom, čo odbočili z hlavnej cesty, museli navyše prejsť so zhasnutými svetlami. Už aj to, že na vozovke plnej výtlkov a povalujúcich sa odpadkov nedostali defekt, mohli považovať za malý zázrak.

„Teraz ich už máme ako na podnose.“

Podávajúc si termovízor striedavo sledovali dianie v tme pred sebou.

„A s touto mašinkou, prisahámbohu, dokážem rozoznať ešte aj to, ktorému z tých tupcov sa viac potí riť.“

Obaja sa na tej poznámke usmiali.

Teraz to bol starší z nich, ktorý mal gumenú očnicu prístroja pritisnutú k oku. „Vyzerajú vyplašene,“ zhodnotil po chvíľke.

„Vyplašene? Podľa mňa serú od strachu.“

„Majú prečo.“

„A ešte len budú mať.“

Niekde v meste, nie až tak ďaleko od nich, zahúkala siréna.

Strpli.

„Pokož, to je iba sanitka.“

Mladšiemu z nich viditeľne odľahlo.

Starší pokračoval v pozorovaní. „Prechádzajú cez cestu.“

„Vidno kam?“

„Zdá sa, že do tej starej barabizne priamo oproti.“

S napätím mlčky čakali. Ich misia sa blížila ku koncu.

„Hej, naozaj idú dnu.“

V nočnom tichu mohli aj oni počuť zavržganie hrdzavej plechovej brány.

„Tak to by sme mali,“ spokojne si odpľul pod nohy starší z dvojice.

Peter Ledecký odstavil svoj peugeot na samý okraj nespevnenej príjazdovej cesty a s dešpektom pozrel na dav, ktorý sa už stihol zbahnúť pri brehu jedného z tunajších odvodňovacích kanálov. Zhlboka si potiahol z cigarety. Podobný pohľad už videl veľakrát. Mohol len hádať, ako tomu je v iných mestách, no v tom jeho priťahovali policajné majáky a zeleno-biela páska ohraničujúca miesto činu zvedavcov ako magnet.

Bolo skoré ráno. Drobne mrholilo, obloha bola zatiahnutá a fúkal nepríjemný studený vietor.

Všetci tí ľudia napriek tomu vytrvalo prešľapovali na mieste s pripravenými mobilnými telefónmi v snahe natočiť alebo aspoň nafotiť čo najviac z toho, čo sa nepochybne už o pár hodín objaví pod palcovými titulkami na úvodných stránkach bulvárnych denníkov.

Opäťkom rozmrvil ohorok a vyhrnul si golier kabáta vyššie ku krku.

Striaslo ho. Čím bol starší, tým horšie znášal podobné sychravé počasie.

Nebolo to tak dávno, čo dovíril päťdesiatku a na oddelení vražd slúžil už viac ako dvadsať rokov. Jeho kolega František Machrák, ktorý sa sem doviezol spolu s ním, bol takmer na deň presne o desať rokov mladší.

Kútikom oka zaregistroval medzi zaparkovanými autami dodávku s logom miestnej televízie. Ani teraz nebol prekvapený. Bolo verejným tajomstvom, že výjazdové televízne štáby pri svojej honbe za senzáciami odpočúvajú policajnú frekvenciu.

Pustili sa dole briežkom. Prekľučkovali davom a obratne sa pritom vyhli mikrofónu, ktorý sa pred nich pokúsila nastrčiť mladá redaktorka s kameramanom za chrbtom. Policajtovi, ktorý proti nim vykročil, ukázali odznaky a obaja si na rukáv natiahli pásky s policajným označením.

Miesto, ktoré im označil operačný dôstojník, keď ich svojím telefonátom o pol šiestej ráno oboch vytiahol z posteľe, bolo schované za nízkym kopcom.

„Mizerné počasie,“ precedil medzi zubami Machrák.

Prvý, na koho narazili, bol major Chovanec. „Konečne ste tu,“ privítal ich. Cez hnedý oblek mal prehodenú modrú páperovú vetrovku. Mokré vlasy sa mu lepili na čelo.

Ledecký siahol do vrečka kabáta a vybral z neho termosku s horúcou kávou.

Chovanec sa po nej vďačne natiahol. „Hnusný čas. Straším tu už od noci,“ zamrmľal.

Ledecký sa rozhliadol. Napravo od nich sa pri stĺpe elektrického vedenia skláňali nad zemou dvaja kriminalistickí technici v tyvekových kombinézach s kapucňami na hlave. O kus ďalej prechádzal medzi kríkmi a pásom vysokej trávy policajný psovod s nemeckým ovčiakom na vôdzke. Mŕtvolu nikde nevidel.

„Leží na dne jarku, hneď za tým stĺpom,“ dovtípil sa vyšetrovateľ a blažene si usrkol z horúceho nápoja. „Súdniar ho ešte obzerá, ale bude to naše, o tom niet pochyb. Okresný výjazd som poslal preč už pred pol hodinou, chalani od nich z kriminálky však ešte behajú po domoch na

tejto strane ulice. Pokiaľ viem, zatiaľ nenašli nikoho, kto by niečo videl.“

„Kto ho našiel?“

„Nočný vrátnik,“ ukázal smerom za seba. „Z hentých skladov. Tá zelená búda hneď pri rampe je vrátnica.“

Ledecký prižmúril oči. Z miesta, kde stáli, to k nej mohlo byť viac ako dvesto metrov.

„Široko-dáľeko tu nie je jediná lampa. V noci tu musí byť tma ako v rohu. Všimol si však svetlá. O pol tretej vraj prišlo k tomu stĺpu auto a zacúvalo priamo k jarku. Nezdržalo sa viac ako päť minút. Prišlo mu to čudné, lebo tam nie je žiadna cesta. Nedalo mu to. Chvíľu na to, čo odišlo, sa tam išiel pozrieť.“

Ledecký nadvihol obočie.

„Aj mne sa to zdalo čudné, no až ho uvidíš, pochopíš. Klasický akčný týpek, čo si pomýlil povolanie,“ usmial sa.

„Čo teda vlastne videl?“

Uzinený vyšetrovateľ dopil kávu a znova sa načiahol po termoske. Tentokrát však naplnil vrchnák iba do polovice. „Dokopy nič,“ povedal a vychutnal si ďalší horúci dúšok. „Iba svetlá. Nevie určiť typ, ani značku auta. Najskôr to bolo nejaké esúvečko. Nevie ani farbu, iba to, že bolo tmavé.“

Detektív sa zamyslel a popri tom sa poškrabal na koreni nosa.

„Na operačnom prijali jeho hovor v čase tri hodiny sedem minút,“ povedal, keď pozrel do poznámok.

Ledecký mlčal.

„Inak to SUV bude sedieť. V tom sa podľa všetkého nemýlil. Potvrdzujú to aj otlaky pneumatík,“ mykol bradou smerom k technikom. „Nakoniec, obyčajné auto by sa sem, predpokladám, ani nedostalo. Posledné dva dni tu pršalo. Všade naokolo je všetko podmäčané.“

„Pozrieme sa, či sú nablízku nejaké kamery. O pol tretej v noci v tejto časti mesta nemusí behať veľa teréniakov,“ zauvažoval nahlas Machrák.

„Už mi to tiež napadlo,“ súhlasil Chovanec. „Volal som Malíkovej. Hneď, ako ráno príde do kancelárie, napíše dožiadanie.“

Pomalým krokom prišli až k jarku.

„Kto je tu ešte od nás?“

„Koreis s tou novou.“

„Šotníkovou?“

„Zobrali ste ich azda v poslednej dobe viac?“

Neodpovedali mu.

„Vyťažujú toho vrátnika. Silno pochybujem, že z neho dostanú viac, než čo stihol povedať mne, v každom prípade už ale pekne dlho vysedávajú v suchu a teple v tej jeho kutici,“ vrátil Ledeckému jeho termosku.

Spoločne podišli k jarku.

JUDr. MUDr. Kovačovský, absolvent dvoch najprestížnejších vysokých škôl v krajine a znalec v odbore súdneho lekárstva sa napriamril.

Konečne videli mŕtvolu. To, čo zbadali, ich však zarazilo. Tvár mala ázijské rysy.

„Číňan?“ prekvapene naňho pozreli.

„Možno Vietnamec. V každom prípade Ázijčan. Nemá pri sebe žiadne doklady.“

„Myslel som, že to viete,“ čudoval sa Chovanec.

Machrák pokrútil hlavou. Aj Ledeckému prišlo prinajmenšom zvláštne, že sa informáciu o rasovom pôvode obeť dozvedajú až teraz.

Kovačovský si stiahol rukavice. „Na prvý pohľad má minimálne štyri strelné poranenia. S absolútnou istotou vám to budem vedieť povedať, až keď ho budem mať na stole. Pravé rameno, predlaktie, hlava a ľavé stehno,“ ukazoval. „Pri ramene a predlaktí prešli guľky skrz. Na hlave je to viac-menej škriabnutie. Strela mu rozsekla kožu nad spánkom a odtrhla hornú časť ušného lalôčika.“

Chovanec si rýchlo robil poznámky.

„Žiadna z tých troch striel nebola smrteľná. Tou bola až tá posledná,“ namieril ukazovákom na hornú časť stehna takmer k trieslam. „Guľka prešala tepnu. Ne-

mal najmenšiu šancu. Vykrvácal v priebehu niekoľkých minút.“

Ledeckého zrak spočinul na tlakovom obvaze a koženom opasku, ktorý mal mŕtvy ovinutý okolo nohy a ktorý mal evidentne poslúžiť ako škrtidlo.

„Nieкто sa mu snažil poskytnúť prvú pomoc,“ všimol si súdny lekár jeho pohľad. „Nepočínal si úplne zle, ale ako hovorím, takýto typ zranenia nie je zlučiteľný so životom. Nemohol ho zachrániť. Obzvlášť nie v takýchto podmienkach.“

„A čas?“ nadvihol hlavu od poznámok Chovanec.

„Povedal by som tak po polnoci, najskôr iba pár hodín nazad, niekedy nadránom. Nedostrieľali ho však v tom jarku. Tam sa iba zbavili tela,“ dodal po chvíľke.

„Možno sa ho snažili odviezť do nemocnice,“ rozmýšľal nahlas Machrák.

Ledecký pokýval hlavou. Najbližšia nemocnica bola na Kramároch. Všetko to však zatiaľ boli iba dohady.

„Ak to tak bolo, v aute, v ktorom ho viezli, museli ostať potoky krvi,“ skonštatoval Chovanec.

„To celkom isto,“ prisvedčil znalec. „Rovnako ako musel byť zafŕkaný od krvi každý, kto s ním manipuloval, kým ešte žil.“

„Mám pre vás však aj dobré správy,“ ozval sa po chvíli ticha znova Kovačovský.

Všetci traja k nemu nasmerovali zvedavé pohľady.

„Prvou je, že posledná guľka nepreletela skrz. Uviazla niekde v stehne. Až ho u nás hodím na röntgen, nájdem ju.“

„Fajn,“ zhodnotil Machrák.

„Nechcem fušovať do remesla balistikom, ale z toho, čo vidím, je takmer isté, že musela mať oveľa menšiu energiu. Podľa veľkosti a tvaru rany si dokonca trúfam povedať, že nešlo o priamy zásah.“

„Od niečoho sa odrazila?“

„Tipujem, že hej. Podobné poranenia som už videl viackrát.“

Pozorne počúvali. Ani jeden z nich nemal dôvod pochybovať o ničom z toho, čo práve povedal.

Súdny patológ sa však odmlčal.

„A ďalej?“ nevydržal Machrák.

Nadvihol obočie.

„Povedal si správy. Toto je iba jedna.“

„Druhá je, že ten, kto sa ho pokúšal zachrániť, evidentne nemal rukavice a keďže mal ruky od krvi, nechal vám na tomto opasku a nepochybne aj všade inde kopec otlačkov.“

Elektrický ohrievač bežal na plný výkon a v kamrlíku s nízkym stropom, ktorý fungoval ako vrátnica, tak bolo až neprijemne horúco.

Inšpektor Jakub Koreis a mladšia inšpektorka Alexandra Šotníková sedeli s rozopnutými kabátmi na úzkom rozhrkanom gauči a sústredene sledovali muža pred sebou.

„Vy ste naozaj z oddelenia vražd?“ opýtal sa skôr, ako mu stihli položiť prvú otázku.

Pozreli na seba. „Hej,“ odpovedal za oboch stroho Koreis.

Rozvalený za plechovým stolíkom, oblečený v maskáčoch a s dohľadka vyholenou hlavou a vytetovaným číslom osemdesiatosem na masívnom obtlstnutom krku, nevzbudzoval prílišné sympatie ani v jednom z nich.

„Aj ja som chcel byť kedysi policajtom.“

Koreis s námahou vytiahol z vrecku zápisník. Na pohovke mali tak málo miesta, že cítil ako sa s kolegyňou dotýkajú plecami.

„Kriminalistom alebo kukláčom.“

Koreisovi napadlo, ako dobre, že mu plány nevyšli.

„Ale nezobrali ma. Posraté psychotesty... Hovno psychotesty. Veľmi dobre viem, prečo nechcú ľudí ako ja.“

Šotníková sa nadýchla.

Tlak Koreisového ramena na jej plece v okamihu zosilnel.

Pochopila.

Vrátnik už našťastie nepokračoval.

Nalistoval voľnú stranu. „Dokázate si spomenúť, koľko presne bolo hodín, keď ste zbadali prichádzať to auto?“ prešiel detektív k tomu, kvôli čomu sem prišli.

Holohlavý mladík prižmúril oči: „Hej. Na chlp päť minút pred pol treťou. Pozrel som sa na hodiny. Práve som sa totiž vrátil z obchôdzky.“

Koreis si údaj zapísal.

„Od desiatej večer do šiestej do rána musím totiž každé dve hodiny obísť celý areál. Sklady tu má kopec firiem, nedá sa to ojebať. Na každom kontrolnom stanovišti sa musím odpípnuť.“

„Takže na obchôdzku ste vyrazili o druhej.“

Prikývol: „Zaberie mi to tak pätnásť, dvadsať minút, kým všetko prejdem.“

„Vrátili ste sa teda okolo dve dvadsať,“ vyrátal. „A...?“

„Čo a...?“

„Čo bolo ďalej?“

„Aha, tak,“ pochopil. „No zapísal som kontrolu do knihy a práve som sa chystal, že si natiahnem nohy na tom gauči, kde sedíte, keď som si všimol svetlá.“

Kývnutím ho povzbudil, aby pokračoval.

„Prišlo mi to čudné. Žiadne auto tam nemá čo robiť. Tá lúka je samé blato. Čudujem sa, že sa tam vôbec dostalo.“

„Videli ste, odkiaľ prišlo?“

„Nie. Keď som ho zbadal, bolo už na lúke a išlo smerom ku kanálu.“

„Vonku pred vyšetrovateľom ste povedali, že neviete, čo to bolo za značku.“

Mávol rukou. „Fakt neviem. Keby som mal nočné, prípadne aspoň nejaký slušný ďalekohľad,“ povedal ľútostivo. „Ale takto? Veď je tam tma ako v prdeli. Nič iné ako svetlá sa odtiaľto vidieť nedá.“

Neostalo im iné, ako uznať, že má pravdu.

„Ale bolo veľké. Podľa obrysov hádam nejaké z tých veľkých esúvečiek. Čosi ako Toyota Land Cruiser alebo Range Rover či také niečo. A bolo tmavé. Čierne, možno tmavomodré alebo zelené, určite nie biele.“

Detektív vzdychol. Mladý esbéeskár sa viditeľne snažil. Veľa použiteľných informácií sa však napriek tomu nedozvedeli. „Čo sa dialo potom?“ vrátil sa Koreis k svojim poznámkam.

„Potom auto zacúvalo k jarku. Niekde pár metrov od toho stĺpa,“ ukázal cez okno.

„A čo vodič? Videli ste ho?“

Pokrútil hlavou. „Iba jeho obrys. Keď otvoril dvere, v kabíne sa na chvíľu zasvietilo.“

„A podľa toho obrysu ste si istý, že to bol muž?“

„To hej. Určite to bol chlap. Sto percent.“

„Bol sám?“

Na okamih sa zamyslel. „Hej, sám,“ potvrdil potom. „Druhé dvere sa neotvorili. Určite by som videl, keby vystúpil ešte niekto ďalší.“

„A keby ostal sedieť dnu?“

Bezradne pokrčil plecami. „No, to mi nenapadlo. Každopádne, ako hovorím, ja som videl iba toho jedného.“

„Čo sa dialo potom?“

„Vlastne dokopy nič. Auto tam stálo, chlapa som nevidel. Musel byť niekde za ním. Netrvalo to dlho, ledva pár minút.“

„Pozerali ste celý ten čas?“

Prikývol: „Pár minút. Tak päť, maximálne šesť, alebo dajme tomu sedem. Potom nastúpil a odišiel“